

4) Jeżeli sąd danego państwa członkowskiego nie jest właściwy, powinien on stwierdzić brak swojej właściwości, przy czym nie jest on zobowiązany do przekazania sprawy innemu sądowi. Jednakże w zakresie, w jakim wymaga tego nadrzędny interes dziecka, sąd krajowy, który z urzędu stwierdził brak swojej właściwości, powinien o tym poinformować — bezpośrednio lub za pośrednictwem organu centralnego wyznaczonego na podstawie art. 53 rozporządzenia nr 2201/2003 — właściwy sąd innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch przeciwko Giselli Weller-Lindhorst

(Sprawa C-533/07) (¹)

(Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja szczególna — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Pojęcie „świadczenia usług” — Udzielenie licencji na prawa własności intelektualnej)

(2009/C 141/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch

Strona pozwana: Gisela Weller-Lindhorst

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Pojęcia „świadczenie usług” i „miejsce, gdzie zobowiązanie miało być wykonane” — Właściwość sądowa do rozpoznania sporu o zapłatę opłat licencyjnych za korzystanie z utworu muzycznego

Sentencja

1) Wykładni art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że umowa, w ramach której właściciel prawa własności intelek-

tualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa, nie stanowi umowy o świadczeniu usług w rozumieniu tego przepisu.

2) W celu ustalenia na podstawie art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 sądu właściwego do rozpatrzenia roszczenia o uiszczenie opłaty licencyjnej należnej na mocy umowy, w ramach której właściciel prawa własności intelektualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa, należy nadal odwoływać się do zasad wynikających z orzecznictwa Trybunału w przedmiocie art. 5 pkt 1 konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Rzeczpospolita Polska) — Uwe Rüffler przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejskowy w Wałbrzychu

(Sprawa C-544/07) (¹)

(Artykuł 18 WE — Ustawodawstwo w dziedzinie podatku dochodowego od osób fizycznych — Obniżenie podatku dochodowego o kwotę składek na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconych w państwie członkowskim opodatkowania — Odmowa obniżenia o kwotę składek zapłaconych w innych państwach członkowskich)

(2009/C 141/24)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Uwe Rüffler

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejskowy w Wałbrzychu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polska) — Interpretacja art. 12 akapit pierwszy i art. 39 ust. 1 i 2 traktatu WE — Ustawodawstwo krajowe w dziedzinie podatków dochodowych od osób fizycznych ograniczające możliwość obniżenia podatku o składki na ubezpieczenie zdrowotne tylko do składek płaconych w tym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 18 ust. 1 WE stoi na przeszkodzie stosowaniu ustawodawstwa państwa członkowskiego, które uzależnia przyznanie prawa do obniżenia kwoty podatku dochodowego o zapłacone składki na ubezpieczenie zdrowotne od warunku, by składki te były odprowadzone w tym państwie członkowskim na podstawie prawa krajowego, i które prowadzi do odmowy przyznania tego rodzaju ulgi podatkowej w przypadku, gdy składki nadające się do odliczenia od kwoty podatku dochodowego należnego w tym państwie członkowskim zostały odprowadzone w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Copad SA przeciwko Christian Dior couture SA, Vincentowi Gladelowi, syndykowi w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL)

(Sprawa C-59/08) (¹)

(Dyrektywa 89/104/EWG — Prawo znaków towarowych — Wyczerpanie praw właściciela znaku — Umowa licencyjna — Sprzedaż towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowienia umowy licencyjnej zakazującego niektórych form sprzedaży — Brak zgody właściciela znaku towarowego — Sprzedaż dyskontom — Naruszenie renomy znaku towarowego)

(2009/C 141/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Copad SA

Strona pozwana: Christian Dior couture SA, Vincent Gladel, syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 5, 7 i 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) — Pojęcie wyczerpania praw właściciela znaku towarowego — Sprzedaż przez licencjodawcę towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowień umowy licencyjnej zakazujących niektórych form sprzedaży — Sprzedaż hurtownikom i dyskontom — Uszczerbek dla prestiżu znaku towarowego — Brak zgody właściciela znaku towarowego

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może powoływać się na prawa do tego znaku wobec licencjodawcy naruszającego postanowienie umowy licencyjnej zakazujące, z powodów dotyczących prestiżu znaku, sprzedaży dyskontom towarów takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, pod warunkiem że zostanie wykazane, iż naruszenie to, z uwagi na okoliczności właściwe danej sprawie, negatywnie wpływa na prezentację i wizerunek prestiżu, nadające tym towarom aurę luksusu.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 89/104, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, należy interpretować w ten sposób, że wprowadzenie przez licencjodawcę towarów opatrzonych danym znakiem towarowym do obrotu z naruszeniem jednego z postanowień umowy licencyjnej nastąpiło bez zgody właściciela tego znaku, jeżeli zostanie wykazane, że to postanowienie umowne odpowiada jednemu z postanowień wymienionych w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy.
- 3) W przypadku gdy wprowadzenie przez licencjodawcę towarów prestiżowych do obrotu z naruszeniem jednego z postanowień umowy licencyjnej należy jednak uznać za dokonane za zgodą właściciela, ten ostatni może powoływać się na to postanowienie umowne w celu sprzeciwienia się dalszemu obrotowi tymi towarami na podstawie art. 7 ust. 2 dyrektywy 89/104, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, tylko wówczas, gdy na podstawie okoliczności właściwych danej sprawie zostanie wykazane, że dalszy obrót tymi towarami będzie stanowił działanie na szkodę renomy znaku towarowego.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nógrád Megyei Bíróság — Republika Węgierska) — PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft przeciwko Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivata Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály

(Sprawa C-74/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Przystąpienie nowego państwa członkowskiego — Podatek z tytułu subwencjonowanego zakupu wyposażenia — Prawo do odliczenia — Wyłączenia przewidziane w uregulowaniach krajowych w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy — Prawo państw członkowskich do zachowania wyłączeń)

(2009/C 141/26)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Nógrád Megyei Bíróság